

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3602/2020
10.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца Општине Нови Кнежевац, коју заступају Општински правобранилац и пуномоћник Јован Мишчевић, адвокат из ..., против туженог Управе за капитална улагања Аутономне Покрајине Војводине Нови Сад, коју заступа Правобранилаштво Аутономне Покрајине Војводине, са седиштем у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 510/20 од 21.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 10.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 510/20 од 21.05.2020. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви парничних странака за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 344/2019 од 06.12.2019. године, обавезана је тужена Управа за капитална улагања Аутономне Покрајине Војводине, Нови Сад, да тужиоцу Општини Нови Кнежевац исплати износ од 10.151.014,05 динара, са законском затезном каматом почев од 31.05.2018. године па до исплате, у року од 8 дана од дана пријема пресуде; са вишком тужбеног захтева преко досуђеног износа, па до траженог износа од 10.211.317,99 динара тужилац је одбијен; обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 186.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате, у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 510/20 од 21.05.2020. године одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду П 344/2019 од 06.12.2019. године, у обавезујућем делу; одлучено је да свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...18/20), па је оценио да изјављена ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку. У ревизији се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, која није предвиђена као ревизијски разлог, у смислу члана 407. став 1. тачка 2. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 19.03.2008. године између ЈП Дирекција за изградњу града Нови Кнежевац, као инвеститора, правног претходника туженог – Фонда за капитално улагање Нови Сад, као финансијера и Конзорцијума „Хидроинвест ДТД“ Нови Сад, као извођача, закључен је уговор о извођењу радова из области водопривреде, изградња система за прикупљање и одвођење отпадних вода Нови Кнежевац. По овом уговору обавеза инвеститора је била да обезбеди техничке и правне услове за извођење радова, врши стручни надзор над радовима и оверава ситуације изведених радова, а финансијера да изврши плаћање у складу са стварно изведеним радовима и јединачним ценама. Уговором је утврђена вредност радова на основу понуде извођача од 19.02.2008. године, а уговорено је да ће вредност извршених радова инвеститор и финансијер плаћати на основу привремених и окончаних ситуација, оверених од стране стручног надзора најкасније од 30 дана од дана овере. У погледу начина плаћања предвиђена је обавеза инвеститора и финансијера да пре почетка извођења радова уплате аванс од 25 % од укупно уговорене вредности, у сврху набавке материјала. Потом су уговарачи закључили дана 17.05.2010. године уговор којим се регулише реализација финансирања износа од 17.573.350,95 динара, а за преостали износ ће бити закључени нови уговори о финансирању, максимално до висине утврђене вредности основним уговором. Овај уговор се односи на четврту привремену ситуацију од 30.04.2010. године, која је исплаћена.

Након тога, дана 02.07.2010. године, између уговарача је закључен нов уговор о изградњи система за прикупљање и одвођење отпадних вода у Новом Кнежевцу – друга фаза, којим је предвиђена укупна вредност радова, као и уплата аванса од 20.000.000,00 динара. Дана 30.07.2010. године извођач радова је издао пету привремену ситуацију за извршене радове на изградњи система, на износ од 4.531.148,26 динара, која је уредно оверена од стране надзора, али она није плаћена. Иза тога, дана 23.11.2010. године између истих уговарача закључен је други анекс уговора о изградњи- друга фаза у ком се констатује да улогу лидера уместо „Хидроинвеста ДТД“ Нови Сад преузима „Хидрозавод“ АД Нови Сад, те да се у складу са тим и име извођача радова у предметном уговору мења у „Хидрозавод ДТД“ Нови Сад, док све остале одредбе уговора остају неизмењене. Сви грађевински радови наведени у привременим ситуацијама, те коначној ситуацији од 29.12.2011. године су изведени и плаћени, осим пете привремене ситуације.

Извођач радова је исхоловао пресуду Привредног суда у Новом Саду П 1276/13 од 10.02.2016. године, којом су тужена лица, овде парничне странке, обавезане да „Хидроинвест ДТД“ исплате наведени износ по петој привременој ситуацији, са законском затезном каматом од 13.10.2010. године до исплате, као и 433.823,48 динара на име парничних трошкова. Првостепена пресуда је у односу на тужиоца потврђена, а у односу на туженог укинута, с обзиром да је Фонд за капитално улагање Аутономне Покрајине Војводине престао са радом 31.12.2014. године, а уместо њега је основана Управа за капитална улагања Аутономне Покрајине Нови Сад, која је као правни следбеник наведеног Фонда наставила да обавља исту делатност почев од 01.01.2015. године. На основу правноснажног дела пресуде извођач радова је у извршном поступку ИИ 43/2018 наплатио досуђене износе од Општине Нови Кнежевац. Захтев тужиоца упућено туженом да му тужени регресира исплаћени износ одбијен је дана 05.10.2018. године.

На утврђено чињенично стање судови су правилно применили материјално право, обавезујућу туженог да тужиоцу исплати тражени износ, у висини главнице и камате, који је у поступку принудног судског извршења наплаћен са рачуна тужиоца од стране извођача радова. Наиме, из наведених уговора произлази да је тужилац организатор извођења радова, а тужени њихов финансијер. Уговори су у целости реализовани, сви радови, осим оних који су наведени у петој привременој ситуацији су плаћени, радови из пете привремене ситуације су извршени, а нема података да је вредност изведених радова већа од оне предвиђене закљученим уговорима. Зато је правилно становиште нижестепених судова да Општина Нови Кнежевац и правни следбеник туженог нису солидарно одговорни за плаћање изведених радова, с обзиром да је Општина Кнежевац, односно Дирекција за изградњу Града Новог Кнежевца, као инвеститор, била дужна да обезбеди техничке и правне услове за извођење радове, врши стручни надзор над радовима и оверава ситуације изведених радова, а правни претходник тужене је, као финансијер, имао обавезу да изврши плаћање. То значи да је Општина Нови Кнежевац била само организатор изградње система за одвођење отпадних вода, као комуналног објекта на својој територији, а да је све радове финансирала Аутономна Покрајина Војводина.

Супротно наводима ревизије, имајући у виду одредбе уговора, те правила о тумачењу уговора из Закона о облигационим односима, утврђено је да тужилац није преузео обавезу финансирања изведених грађевинских радова, а тужени је платио све изведене радове, осим по спорној привременој ситуацији. Тужени није доказао да су радови некавалитетно изведени, да је вредност радова већа од уговорене вредности, нити да има других оправданих разлога због којих спорна привремена ситуација није исплаћена. Зато и постоји обавеза туженог да тужиоцу регресира износ из пете привремене ситуације, коју је извођач радова наплатио од тужиоца у судском извршном поступку.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе ревизије којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Тужени није успео у ревизијском поступку, а трошкови одговора на ревизију туженог нису били нужни за вођење ревизијског поступка, због чега парничне странке

немају право на ове трошкове, које су тражили и определили, а у смислу члана 153. и члана 154. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. и члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић